

DE KWESTIE

Demissionair minister Karien van Gennip (SZW) wil 'zoveel mogelijk inzetten op preventie om te voorkomen dat mensen ziek worden'. Hans van Bussel stelt dat een goede verzuimbegeleiding onmogelijk is als de baas niet naar de reden van de ziekmelding mag vragen.

FOTO ANP/HH

OPINIE Hans van Bussel, algemeen directeur Sazas

Geef regie re-integratie terug aan werkgever

Demissionair minister Van Gennip van Sociale Zaken en Werkgelegenheid vindt dat er ingezet moet worden op preventie van ziekte, antwoordt ze op Kamervragen. Ik wil de minister eraan herinneren dat er juist ook instrumenten nodig zijn die de re-integratie van zieke werknemers helpen versnellen. Sinds de komst van onder meer de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) is een goede verzuimbegeleiding door de werkgever onmogelijk, omdat hij niet meer mag vragen naar de reden van de ziekmelding. Het gevolg is langer verzuim dan nodig en onnodig hoge kosten.

De verzuimkosten in Nederland waren in 2022 €27 miljard; €9 miljard meer dan het jaar daarvoor. Hoog verzuim leidt tot grote economische schade omdat de personele kosten doorlopen, terwijl er geen opbrengsten tegenover staan. Het zorgt vaak ook voor een hogere werkdruk voor collega's, die daardoor meer risico lopen om uit te vallen.

Het is twee minuten voor twaalf. Nederlandse bedrijven hebben het loodzwaar. De financiële gevolgen van corona, de stijgende kosten en inflatie, het tekort aan bedrijfsartsen, arbeidskrachte én de lange wachttijd

Nog nooit was het ziekteverzuim zo hoog als nu. Dat demissionair minister Van Gennip (SZW) de oplossing in ziektepreventie zoekt, vindt Hans van Bussel een vergissing. „De privacywet neemt werkgevers een goed re-integratiebeleid uit handen en drijft ze daarmee naar een faillissement.”

met daarbovenop de strenge Europese privacyregels; het zorgt ervoor dat steeds meer bedrijven failliet gaan. Het is bittere noodzaak dat het demissionair kabinet nu in actie komt.

Uit balans

We kunnen het verzuim terugdringen en de werkgevers ontlasten door naar flexibiliteit te kijken binnen de huidige wetgeving. Ik zou zowel minister van Gennip en de adviescommissie Octas als de toekomstige regeringspartijen willen adviseren om zich te concentreren op het teruggeven van de regie van re-integratie aan de werkgever. Alle partijen zijn erbij gebaat als de werkgever weer meer betrokken kan zijn bij het welzijn van de werknemer en een snellere re-integratie. De privacywet is zijn doel voorbijgeschoten als de verzuimduur erdoor stijgt. Rechten en plichten van werkgever en

werknemer zijn compleet uit balans geraakt.

Daarbij komt nog dat Nederlandse werkgevers de eerste twee jaar minimaal 70% van het loon van de zieke werknemer moeten doorbetalen. Is dit percentage anno 2023 nog wel houdbaar? Duitse werkgevers hoeven zieke werknemers maar zes weken salaris door te betalen en Belgische en Britse werkgevers slechts vier. In Spanje is dat zelfs maar vijftien dagen. Begrijp mij niet verkeerd; ik ben trots op ons sociale zekerheidsstelsel. Ik ben er een groot voorstander van om zieke

Hans van Bussel is algemeen directeur van Sazas, verzuim-specialist voor het mkb

werknemers twee jaar lang financieel te ondersteunen, maar je kunt je afvragen wie dit moet betalen. Werkgevers moeten ontlast worden, hun bijdrage is te hoog. Hoeveel bedrijven moeten nog het loodje leggen omdat zij er, mede door hoge verzuimkosten, financieel niet meer uitkomen?

Hoe sociaal is het?

Van alle ziekmeldingen is 75% privé gerelateerd, bijvoorbeeld vanwege ruzie met een partner. Is het wel fair dat Nederlandse werkgevers hiervoor opdraaien terwijl de werknemer hier geen enkele verantwoordelijkheid in hoeft te nemen? Hoe sociaal is het dat Nederlandse werkgevers belast worden met hoge verzuimkosten terwijl zij de regie over effectieve re-integratie zijn verloren?

Minister, geef de regie terug aan de werkgevers, zodat wij weer echt betrokken kunnen zijn bij het voorspoedige herstel van een zieke werknemer en kunnen bloeien in plaats van omvallen door verkeerde regelgeving.

door Roy Klopper

IN HET VIZIER

Musea

Zo'n baantje als verslaggever brengt je nog eens ergens. Met dank aan mijn perskaart zag ik sinds eind jaren '80 oorden als India, Indonesië, Gambia, Las Vegas, Afghanistan, Maleisië, Australië en zo kan ik nog wel even doorgaan. Al die exotische bestemmingen vallen echter volslagen in het niet bij mijn surrealistische tripjes van deze zomer binnen Nederland. Vanaf de dag dat mijn ouders me als pakweg zevenjarig jochie meesleepten naar het Kröller-Müller-museum, koester ik een diepgevoerde aversie tegen alles dat met een bordje erbij in vitrines staat uitgesteld of als verzamelwerk aan wanden hangt. Maar ja, het werk voor de krant noopt soms tot het over de eigen schaduw heen stappen. Zoals vorig jaar zomer, toen er een verhaal moest komen over hoe een toeristisch dagje Amsterdam er tegenwoordig uitziet. Het begon leuk, vanaf CS in de rondvaartboot. Mooi weer, leuk interview met de schipper. Een prima besteed uurtje. Daarna stond evenwel het Rijksmuseum op het programma. Nooit geweest, hoewel de vooraf ingelichte media-afdeling de fotograaf en verslaggever enthousiast als lang verloren vrienden onthaalde. Er stond zelfs iemand klaar voor een uitvoerige rondleiding, ook langs de tijdelijke expositie van Japans aardewerk. Of zoiets. De journalistieke equipe bedankte vriendelijk voor de eer en meldde 'liefst eerst even alleen een kijkje te nemen.' Na wat foto's van de drukte bij de overigens uiterst teleurstellende Nachtwacht in de steigers, vroeg ik de

Door de krant kom je nog eens ergens

fotograaf beschroomd of hij het heel asociaal zou achten om het gebouw, waarvoor mensen uren in de rij stonden te wachten, na tien minuten alweer te verlaten. Zijn antwoord 'ik dacht dat je het nooit zou vragen' doet me tot op de dag van heden oprecht van hem houden. Nooit meer een museum, zo was mijn gedachte toen we kort na de culturele visite een broodje kroket wegkauwden in de Beethovenstraat.

Bij dat voornemen rekende ik echter buiten de jaarlijkse Telegraaf-zomer-serie. Leuk om in juli en augustus van 2023 wat kleinere en onbekende musea te beschrijven, zo besloten leidinggevenden afgelopen voorjaar. Waarbij mijn naam als die van de vaste auteur voor de serie 'Museumstuk' werd ingevuld. En zo tuf ik dus sinds een aantal weken stad en land af om permanente exposities als die over boomkwekerijen, touwfabrieken en sigarenmakers te bezoeken. Volstrekt anders als zo'n toeristische trekpleister als het Rijksmuseum gelukkig. Kleinschalig, overzichtelijk en stuk voor stuk bemand door bijzonder toegewijde vrijwilligers die echt ongelooflijk veel van de uitgestalde attributen weten en daarbij prachtige, veelal persoonlijke verhalen vertellen. Het is verdomd leuk om te doen.

Wat ik zei: door de krant kom je nog eens ergens. En soms moet je daardoor een mening bijstellen. Jarenlang benoemde ik voetbal tot het hoogste cultuurgood op aarde, maar naast mijn seizoenkaart komt er binnenkort alsnog een Museumjaarkaart.